

İki Dil Bir Bavul

**ENDER
İMREK**

Yönetmenliğini Özgür Doğan ve Orhan Eskiköy'ün yaptığı "İki Dil Bir Bavul" bir süredir sinemalarda.

Film bir çok ödül aldı.

Son olarak Antalya'da, en iyi ilk film kategorisinde ödül alan filmin konusu Anadil.

Anadilleri yasaklanan Kürt çocuklarının, dayatılan Türkçe ile yapmak zorunda kaldıkları eğitimin çarpıklığını işleyen bir film.

Filmin galasında, tüzüğüne 'Anadilde eğitim hakkı' talebini koyduğu için hakkında kapatma davası açılan ve bu ibare tüzüğünden çıkartılan Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim Sen) Genel Başkanı da bir konuşma yaptı.

Film, Şanlıurfa'nın Siverek ilçesinin Demirci Köyü'nde geçiyor.

Bir Kürt köyüne atanan Denizlili Türk bir öğretmenin ve Kürt öğrencilerin hikayesi, ya da dramı belgesel gerçekliğiyle anlatılıyor.

İlk görev yeri olan Demirciler Köyüne atanan Emre Aydın oldukça şaşkındır. (Bu arada Emre Aydın'ın gerçekten öğretmen olduğunu ve Demirci Köyüne atandığını öğrenmiş olduk.)

Aydın'ın, Kürtlerin varlığını bilse de, durumun bu denli karmaşık olduğunu düşünmemiş olduğu anlaşılmaktadır.

Film, bir öğretim yılı boyunca başka bir ulustan çocuklara, anadillerini yasaklayarak, başka bir dille eğitim yaptırmanın hem öğrenciler, hem de öğretmen için ne denli çetrefil bir iş olduğunu çok çarpıcı olarak anlatıyor.

Okula gelmeyen ya da gelemeyen çocukları evlerinden toplayarak, muhtarın yardımına, çocukların kılavuzluğuna başvurarak okula getiren öğretmenin işi hiç de kolay değildir.

Siverekli çocukların büyük bir bölümü tek kelime bile Türkçe bilmemektedir, yabancıları bil dille eğitim yapmak zorunda oldukları okula gitmeye pek hevesli oldukları da söylenemez.

Denizlili Türk öğretmen ise tek kelime Kürtçe bilmemektedir.

İçtenliği, az çok Türkçe bilen köyün erkekleriyle kurduğu diyalog, çocuklara olan sevgisi onu avantajlı kılsa da, farklı bir dile, farklı bir kültüre, farklı bir kimliğe sahip, farklı bir yaşamın içinde bulmuştur kendisini. Başka bir dünya gibidir, Demirci Köyü.

Suyu, yolu, elektriğiyle sorun, gökten taş yağmış gibi görüntüsü olan, geri bıraktırılmış bir köydür Demirci.

Emre öğretmenin, ilk derste öğrencilere sorduğu "Türkçe biliyor musunuz?" sorusu karşısındaki büyük sessizlik, öğretmeni şaşırtmakla kalmamış, işinin ne kadar zor olacağını da göstermektedir.

Bazen bunalmakta, bağırıp çağırılmaktadır. Öğrencilerinden gizleyerek ağlamaktadır.

Çaresiz, ama aynı zamanda büyük bir çelişki ve sorgulama içindedir. Emre öğretmen, Kürtlerin varlığından haberdar olsa da, hiç Türkçe bilmeyenlerin olduğunu düşünmemiştir bile.

Öğrenciler söyleneni anlamamakta, isteneni yapamamaktadır. Kavramları yerli yerine oturtmamakta, hayır yerine evet demektedir. Kürtçe olsa şıp diye vereceği yanıtı, Türkçe verememekte, ya da yanlış yanıt vermektedir.

Tüm sınıfları birlikte, aynı sınıfta okutan öğretmen, Matematik ve Hayat Bilgisi'ni öğretmekten vazgeçmiştir. Türkçe'yi öğretebilirse kendisini ve öğrencilerini başarılı sayacaktır.

Aydın öğretmen eğitim gördüğü okullarda ve Eğitim Fakültesi'nde bir çok şey öğrenmiştir. Ancak, Türk olmayan bir ulusun çocuklarına, anadilleri Kürtçe olan öğrencilere, Türkçe'yi nasıl öğreteceğine ilişkin bir eğitim almamıştır. Bir uyarı da yapılmamıştır. Türkiye'de herkesin Türk olduğu varsayılmıştır.

Yokluk ve yoksulluk içindeki köyde, derme çatma bir okul, bir oda ve bir mutfaktan ibaret olan döküntü bir lojman bulunmaktadır. Türk öğretmenin bir emekçi çocuğu olduğu, yokluk ve yoksulluğa yabancı olmadığı da anlaşılmaktadır, ancak oldukça yoksul bir yere atanmıştır.

Karşı karşıya kaldığı tabloyu, her zorluğu, çelişkiyi ve sıkıntılarını Denizli'deki annesi ile paylaşmaktadır. Bazen iyi çekmeyen, bazen kesik elektrik dolayısıyla şarjı bitmek üzere olan telefonuyla... Denizli plakalı otomobiliyle Köyden ayrılırken, karneleri dağıtmış, öğrencilerin çoğunluğuna 'Ne Mutlu Türküm Diyene' andını ezberletmiştir.